

Een modern 'wild' kind

Ze noemen mij Gabriël

KATE RANKIN

VERSLAG DOOR EFFY VANSPRANGHE

Naar aanleiding van de publicatie van het boek van Kate Rankin in het Nederlands "Ze noemen mij Gabriel", vertelde de auteur haar belevingen met haar zoon, een jongen met autisme en een ernstige verstandige beperking. Dit is het verslag van haar bijdrage op de studiedag 'Nieuwe inzichten en recente ontwikkelingen in autisme' 12 december 2006.

Ik zal het hebben over mijn ernstig gehandicapte zoon: een modern "wild kind". Over ernstig gehandicapte kinderen horen we nu niet zoveel, bijna alle publicaties zijn over mensen met bepaalde vaardigheden of diegenen die een enorme vooruitgang maken. We lezen weinig over de anderen.

Wat bedoel ik met "ernstig"?

Gabriel gebruikt geen taal en zijn taalbegrip is basaal, hij is hyperactief (als kind liep hij altijd in plaats van te wandelen of zitten), hij is obsessief bezig met lintjes (kan niet zonder), hij is inconti-

nent, en hulpeloos wat zelfredzaamheidsvaardigheden betreft (spelen met zeep lukt, doch zich ermee wassen niet). Is het een kwestie van niet kunnen of niet willen? Dat is iets wat ik me al vaak afgevraagd heb. Het kan hem eigenlijk niets schelen of hij zijn kleren op de goede manier aan heeft of niet!

Hij krijgt regelmatig emotieschommelingen met heel wat agressie erbij, zonder dat de oorzaak hiervoor duidelijk is. Hij heeft geen besef van gevaar, hij is fysiek zeer sterk, en dit is een van de moeilijkste aspecten van zijn opvoeding geweest. Hij leek als het ware te ruiken waar er een deur openstond langswaar hij kon ontsnappen.

Buiten zijn lintjes heeft hij eigenlijk geen echte

interesses. Hij kijkt geen tv, houdt niet van boeken, ... Op alle scholen waar hij is geweest, was hij het meest storende kind: hij was echt niet-onderwijsbaar. Toen hij 14 jaar was, schreef ik een artikel over hem voor een krant - met als onderwerp: hij is een Wilde Jongen.

Ondertussen is hij 28 jaar en weinig veranderd: hij is kalmer geworden, hij begrijpt iets meer en hij is luier geworden, hij ontsnapt niet meer.

Op 17 jaar is hij residentieel gaan wonen, een woonvoorziening vinden voor hem was moeilijk: het was er ofwel niet veilig genoeg, of hij werd aanzien als te moeilijk. Hij leek zich goed te voelen op de voorziening waar hij terecht kwam. Een nadeel voor mij was dat het ver af was van waar ik woonde. Hij voelde zich er goed, maar hij leerde er wel niets bij: zelfs een simpele doelstelling als het binnengaan van een winkel werd niet bereikt. Hij hield wel van de weidse ruimte en de vele activiteiten die werden georganiseerd. Hij kwam graag thuis en hij ging graag terug.

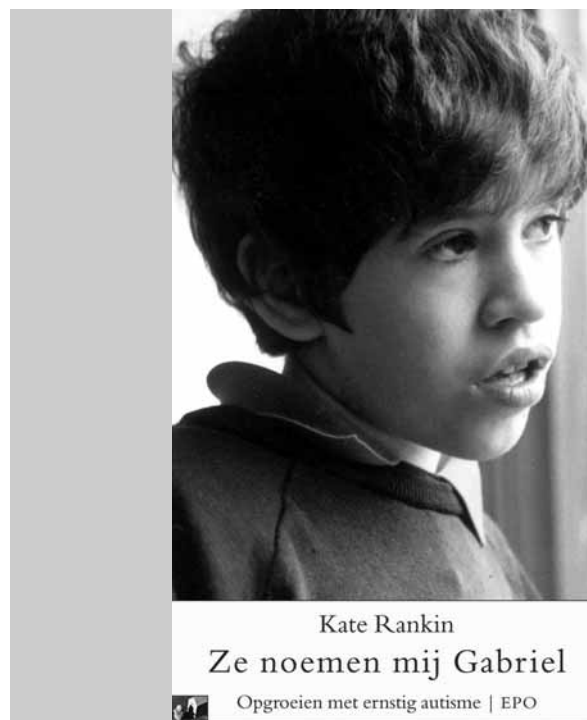
Hij kent mij als een vertrouwd iemand, maar hij heeft geen concept van "moeder". Ik ben enkel een constante voor hem; hij kent me.

Op een vreemde manier was hij in die voorziening een gemakkelijke student, vooral omdat hij zich altijd alleen bezighield.

Op 25-jarige leeftijd moest hij er echter weg. Een woonvorm werd gevonden veel dichterbij huis. De ouderlijke macht verdwijnt echter als kinderen volwassen zijn en in een instelling wonen; het was bijvoorbeeld moeilijk om de hoge dosissen anti-epileptica bespreekbaar te stellen - de arts weigerde hier iets aan te veranderen, alhoewel later ook zou blijken dat het niet nodig was geweest.

Wat betekent "kwaliteit van leven" voor hem?

Velen kennen de Wilde Jongen van Aveyron, die Itard poogde te socialiseren, wat niet lukte. Gabriel is ook niet veeleisend: hij is tevreden met

eten, met muziek en met af en toe een uitstapje naar Mc Donalds. Hij lijkt in ieder geval gelukkig. Onlangs ging men met hem naar het zwembad, maar op zijn eerste bezoek heeft hij zich zo moeilijk gedragen dat hij er niet meer binnen mag. Door de recente ontwikkelingen echter heeft hij een goed leven en misschien is zijn naïviteit wel een zegen voor hem.

(Ter verdere illustratie van wie Gabriel is, werd er hier een stukje DVD getoond).

Twee autistische kinderen

Toen ik het boek schreef, had ik er geen idee van dat ik eigenlijk moeder was van 2 autistische kinderen. Christian was een perfect normaal kind. Hij studeerde architectuur. Hij werkte in een architectenbureau. Hij werd op een bepaald moment heel agressief. Men suggereerde verschillende diagnoses: schizofrenie, bipolaire stoornis, ...

Ik dacht aan Aspergersyndroom. Hij weigerde echter naar een dokter te gaan. Hij had altijd al sterke

interesses als kind (lego, vogels, wielrennen). Als jong kind was hij zeer verlegen, had moeite met sociale relaties (geen vriendinnetje op 25 jarige leeftijd, geen dichte vrienden), had ook moeite met oogcontact, weinig gezond verstand, heel naïef, en hij is erg geobsedeerd met zichzelf (had 1 onderwerp ter conversatie: ik en mijn problemen). Waarom merkte ik dit niet vroeger? Waarschijnlijk omdat Gabriel veel tijd in beslag nam en de tekenen heel subtiel zijn.

De dood van zijn vader en een zekere ambivalentie ten aanzien van zijn carrière lokten de agressie uit. Hij zei ook dat hij zou veranderen: hij was te lief en dat bracht hem nergens.

Het probleem rees: het hem vertellen of niet? Hij is 27 jaar. Hij verzette zich ten eerste tegen het feit toe te geven dat er iets fout was. Hij vond bijvoorbeeld een boek over het Aspergersyndroom en gooide het weg. Hij weigerde uit huis te gaan, ondanks hoog oplopende ruzies. Hij verloor jobs en begon telkens nieuwe.

Uiteindelijk verhuisde hij toch, hij kon niet tegen de druk op het werk en niet tegen de sociale aspecten ervan. Hij werkte een tijdje zelfstandig en nu heeft hij ondertussen een nieuwe job in een kantoor en woont hij alleen in een flat. Hij is nog vaak kwaad. Volgens Lorna Wing is het veel moeilijker om samen te leven met iemand die een goed niveau heeft. Ik heb beide ervaringen...

Ik wil nog graag met een positieve noot eindigen : mijn derde zoon is niet autistisch...

Ze noemen mij Gabriël is een fantastisch geschreven boek met positieve en negatieve ervaringen. Een must.

Je kan het bekomen door overschrijving van 18.50 € (16,50+2.00) op rek. 001-2579406-58 met vermelding van 'Gabriël'

